

Viktor Kuzník

Diplomová práce na téma Profesionalita a autenticita není příliš obsáhlá. Obsahuje hojně citací. O to hutnější však zpracování tohoto lákavého a zajímavě zvoleného tématu je. Citace pak svědčí o tom, že diplomant má „načteno“ a uvádí více zdrojů, než bývá v magisterských pracích obvyklé. Seznam těchto autorit je bohatý a překvapivě využívá citace nejen Stanislavského, Donnellana a Lukavského, Vostrého ale také Jiřího Frejky, Elišky Pilařové z monografie Petra Čepka, Petera Brooka, ale kupodivu například i citaci Mikoláše Axmanna z habilitační přednášky na VŠUP.

Cenné na této „zprávě“ je především zveřejnění zápisků z deníku, který si vedl během studia. To nebývá zvykem a v mnoha jiných případech jde většinou o mlhavé vzpomínky na dobu studia. V případě Viktora Kuzníka se však jedná o zcela konkrétní a zaznamenané připomínky kantorů i s datem, které pak uvádí jako názvy jednotlivých statí. Díky tomu je, pokud byly podstatné a ovlivňovaly jeho přemýšlení a postupy při práci v jednotlivých semestrech, může vystavit konfrontaci se současností, podívat se na ně zpětně a analyzovat jejich vliv na současnou sumu poznání a dovedností, získanou během času stráveného na škole.

Velice pozoruhodná je volba ankety N.J Efroze, Gurevičové a Petrovského a dalších, na kterou sám odpovídá. Těch 68 otázek a jeho autentických odpovědí pak dohromady s písemnou prací dávají obraz budoucího herce-profesionála, který chápe herectví jako vědomou tvorbu v kombinaci s intuicí ve správném a vyváženém poměru. Samotné téma práce Profesionalita a autenticita se pak prolíná celým textem. Dokonce vyslovuje obavu, aby přílišná (cituji) „profesionalizace“ nepotlačila autenticitu projevu. Jistě bychom se shodli na tom, že profesionalitou lze nazvat souhrn dovedností, ovládnutí vnějších i vnitřních hereckých prostředků a autenticitu lze také chápat v širším smyslu jako osobitost projevu. Vyslovuje také obavu, že profesionalizace může vybudovat mantinely, nevhodně utlumit tvůrčí svobodu, aby v závěru došel k přesvědčení:

Tímto srovnáním jsem si potvrdil, že je způsob a kvalita profesionalizace, ve vztahu k autenticitě, ryze subjektivní záležitost (významnou roli zde hraje také „konstelace“ pedagogů, kteří nás tímto procesem provedli) Reflexi, ke které jsem v jednotlivých kapitolách dospěl, považuji za velmi hodnotnou pro „rekapitulaci“ toho, co jsem během studia objevil. Věřím, že ve své příští herecké práci budu schopen na tyto „dovednosti“ navázat.

A především:

*Jsem přesvědčený, že profesionalitu a autenticitu je třeba udržovat v neustálé koexistenci. **Profesionalita bez autenticity je mrtvá. Autenticita bez profesionality je nepřizpůsobená specifickým potřebám celku inscenace. Jedno bez druhého strádá.***

Práci považuji za velice zdařilou a doporučuji ji k obhajobě.

Hodnocení A

Vzhledem k tomu, že v mnoha kapitolách se Viktor Kuzník zabývá souhrou, žánrem a poetikou inscenací, které je a chce být aktivní součástí, být v symbióze s režisérem i partnery, neboť velmi dobře cítí a pojmenovává divadlo jako kolektivní výpověď, pak se nabízí otázka:

1. Ve vaší budoucí praxi se jistě nebudete setkávat s pouze volbou spřízněnými kolegy a jistě i nejrůznějšími režiséry, jejichž poetika, spolupráce s herci může a nepochybně bude velice rozdílná. Jak si udržet osobitost projevu, jak si trvat na autenticitě, kterou jste bezpochyby prokázal ve své dosavadní práci.
2. Shodneme se jistě na tom, že derniérou v DISKU, či obhájením magisterského titulu herecké vzdělávání nekončí. K tomu je ovšem třeba neustálé inspirace a tvůrčího prostředí. Čistě teoretická otázka: Kde a jak si v budoucím provozu a hereckém shonu tuto touhu a energii k překonávání sama sebe, objevování, obohacování a dalšího vývoje uchovat?

doc. MgA. Tomáš Töpfer